

tracten af 1861, at Arbeidet kan standses; naar overordentlige Omstændigheder, som f. Ex. Krig eller deslige, indtræde. At man kan betinge sig Saadant overfor Entreprenuerne, følger af sig selv, og jeg har ogsaa gjentagne Gange udtalt, at jeg anseer det for en Selvfølge, at man betinger sig Saadant overfor Entreprenuerne.

Madvig: Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at den ærede Indenrigsminister havde fuldstændig Uret, naar han syntes at troe, at den ærede 4de Landssthingsmand for Sjøbenhavn (Vehmann) eller jeg skulde mene, at man kunde bryde Contracter ved Finantslove. Nei, vi have just sagt, at det kan man ikke, og det var netop derfor, at vi gif ud fra, at naar den ærede Finantsminister lagde saa stor Vægt paa den Frihed, som forbeholdtes gennem Finantslovene, saa maatte denne Frihed ikke i Virkeligheden tilintetgjøres gennem en forud indgaaet Contract, som man ikke kunde bryde. Det er dette, som vi have sagt. Der bliver, som alt før antydet, endnu en Strid tilbage, som jeg dog ikke kan løse, nemlig en Strid imellem den ærede Finantsminister og den Beroligelse, som han søgte at give os, paa den ene Side og saa Slutningsparagraphen i det foreliggende Lovforslag paa den anden Side. Den ærede Finantsminister har søgt at berolige os ved stærkt at henvise til, at der ved den her foreslaaede Lov ikke blev bevilget det Mindste, og at der ikke kunde udgives Penge til de deri omhandlede Jernbaneanlæg, førend de bleve bevilgede paa Finantsloven. Skal denne Udtalelse nu have en beroligende Magt, da maa det jo imidlertid forudsættes, at vi ikke ere bundne til at bevilge; thi, ere vi bundne til at bevilge, nytter Beroligelsen jo Intet. Enten jeg har bevilget eller jeg har forpligtet mig til at bevilge, kommer ud paa Et. Holder man nu stærkt fast paa Lovforslagets § 4, vil deraf allsaa følge, at den Beroligelse, som den ærede Finantsminister vilde give, kun gif ud paa, at vi vilde kunne fordele de fornødne Summer paa forskjellig Maade over de Aar, indenfor hvilke Jernbanerne skulle være færdige. Jeg troer imidlertid, at han ved § 4 har underforstaaet, at man paa en eller anden Maade maatte og kunde sikke sig, at man ikke ved Con-

tract var absolut bunden til at udgive de fornødne Penge, og forbeholde sig den Frihed, som Hensynet til Statens Omstændigheder til enhver Tid kunde gjøre det nødvendigt at have ligeoverfor de forskjellige Baner.

Finantsministeren: Men dog heller ikke forbeholde sig større Frihed, end der er nødvendigt for overhovedet at optræde forstandigt ligeoverfor Andre. Naar der første Gang (Stemmer: Ja, første Gang), ja første Gang foreligger Forslag til Bevilling om og er givet Bevilling til Udlæget af Banen i Vendsyssel, da anseer jeg dermed — og derom kan der neppe være den fjerneste Tvivl — Sagen for at være afgjort (Madvig: For denne Banes Vedkommende), ja for denne Banes Vedkommende, og jeg anseer da Rigsdagen for paa en Maade forpligtet til i de følgende Aar at bevilge Resten af Pengene til den. Der er ganske vist en Vanskelighed forbundet med det absolute Tidspunkt, som findes i Lovforslagets § 4 med Hensyn til Banernes Fuldbærelse. Men jeg siger, at denne Bestemmelse kun staaer for mig som en Tilfjendegivelse fra Lovgivningsmagtens Side af, at den ønsker, at disse Baner, saafremt der ikke kommer særlige Forhold imellem, skulle være endte til den berisfattede Tid. Men ligesaa lidt som der vil kunne være nogen Vanskelighed ved, naar det maatte vise sig, at dette ikke kunde lade sig gjøre, da at søge en Forandring tilveiebragt med Hensyn til dette Tidspunkt, ligesaa lidt kan jeg — Skjøndt jeg erkjender, at jeg her maastee vil møde Modsigelse fra forskjellige ærede Medlemmers Side — ansee det for at være af den Slags Bestemmelser, som man ikke ved Repræsentationens og Regjeringens Samvirken skulde kunne forandre gennem Finantslovene.

Formanden: Det 12te kongevalgte Medlem har Ordet.

Fischer: Jeg frasalder Ordet.

Vehmann: Jeg finder, at den ærede Finantsministers Udtalelser nu have været saa fuldkommen overensstemmende med, hvad han